

Krepak naš narod je in zdrav,
A če kaj pravega imamo — —
Še delati ne začne prav,
Omahne pa se zgrudi v jamo.

Nič noče dozoreti nam,
Kar kaj obeta! — to je grenko!
Kako se je mudilo vam:
Erjavec, Levstik, Šubic, Jenko!

Med te prvake smo sedaj vvrstili tudi Tebe, predragi pokojnik; tudi Tebi se je mudilo, nas pa si zapustil v neznosni boli!

Skromno zadostilo za to bol nam daje zavest, da se s Kersnikovo smrtjo malehno število naših nesmrtnikov - klasikov pomnoži za enega, katerega »Zbranih spisov« se skoro nadejamo, da odičimo z njimi svojo narodno knjižico ter na ta način najdostojneje počastimo pokojnikove mane!

Tebi, plemeniti rajnik, pa bodi lahka rodna zemlja, ki si jo tako ljubil ter z vsemi njenimi naravnimi lepotami in z ljudmi vred, ki po njej bivajo in uživajo — uvekovečil v svojih nedosežnih spisih!

Ivan Pintar †. Po dolgi in mučni bolezni je umrl dne 7. m. m. ob 8. uri zvečer mož, ki je bil sicer širši javnosti skoro neznan, a je bil vendar izmed najpridnejših narodnih delavcev — gospod Ivan Pintar, sourednik »Slovenskega Naroda«, urednik »Rodoljuba« in »Novic«. Pokojnik je bil jako skromen mož, kateri se je javnosti vprav bal, pri tem pa širokega obzorja in temeljito poučen v raznih strokah, zlasti v političnih vedah, v nacionalni ekonomiji in v matematiki. Rodom iz poljanske fare, je nekaj časa študiral na tehniki v Mittweidi, potem pa se posvetil žurnalistiki. Jurčič ga je pridobil za »Slovenski Narod«, pri katerem je, izimši nekaj let, ko je delal za »Slovenca«, deloval do svoje smrti. Urejeval je tudi »Rodoljuba« in »Novice«, sodeloval pri »Domovini« in svoj čas tudi pri »Soči«. povrhu pa dopisoval še raznim drugim listom. Prelagal je tudi rad iz ruščine in iz bolgarščine, in ti prevodi so bili priobčeni v raznih listih. Pokojnik je bil marljiv kakor čebela. Počitka ni poznal, a kadar ga je žurnalistično delo utrudilo, je iskal razvedrila v matematiki in astronomiji.

Pintar je dosegel starost 45 let. Pred nekaj meseci je obolel, a kot pravi žurnalist ni odložil peresa, dokler ga niso moči popolnoma zapustile. Bodi vrlemu možu zemljica lahka in časten spomin!

Poezije. Zložil Zamejski. — Nekak nov, rekli bi, revolucionaren duh je zavejal v našo doslej tako ponižno, nežno, vzdihajočo in solzečo se liriko, duh, ki obsoja vsako sentimentalnost, vsako umetno čuvstvovanje, ki ne priznava vrednosti osladnim romantičnim, domorodnim in pomladnim pesmim, duh, ki je krenil na nova pota, ki ne plava v fantastičnih, meglenih višavah, ampak ki gleda in proučuje življenje, ki išče motivov svojemu delovanju v realnem svetu, kjer trpi in dela, se solzi in raduje in umira izmučeni človek.

Stopili smo v dobo, ki z novimi, krepkimi, jasno izraženimi mislimi odpira pred našimi duševnimi očmi svet, pravi, živi svet, in čudimo se, da toliko časa nismo mogli pojmiti njega čudnega vrvenja in borjenja.